

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2005

Utgiven i Helsingfors den 29 december 2005

Nr 1121—1124

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1121	Lag om fartygs isklasser och isbrytarassistans	5061
1122	Lag om farledsavgift	5065
1123	Statsrådets förordning om ändring av 4 § i förordningen om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården	5073
1124	Jord- och skogsbruksministeriets förordning om kvoter för bidrag per tacka	5074

Nr 1121

Lag

om fartygs isklasser och isbrytarassistans

Given i Helsingfors den 22 december 2005

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Lagens syfte

Syftet med denna lag är att öka säkerheten och smidigheten inom fartygstrafiken under isförhållanden samt att förebygga miljöolägenheter som fartygstrafiken kan orsaka.

2 §

Lagens tillämpningsområde

I denna lag bestäms om fartygs isklasser och isbrytarassistans till fartyg.

3 §

Isklasser

Fartyg hör till isklasser enligt följande:

1) till isklass I A Super fartyg vars konstruktion, maskineffekt och övriga egen-

skaper är sådana att de kan ta sig fram under svåra isförhållanden, i regel utan isbrytarassistans,

2) till isklass I A fartyg vars konstruktion, maskineffekt och övriga egenskaper är sådana att de kan ta sig fram under svåra isförhållanden, vid behov med isbrytarassistans,

3) till isklass I B fartyg vars konstruktion, maskineffekt och övriga egenskaper är sådana att de kan ta sig fram under medelsvåra isförhållanden, vid behov med isbrytarassistans,

4) till isklass I C fartyg vars konstruktion, maskineffekt och övriga egenskaper är sådana att de kan ta sig fram under lätta isförhållanden, vid behov med isbrytarassistans,

5) till isklass II fartyg vars skrov är av stål och som är konstruerade för gång i högsjö och som trots att fartygen inte är förstärkta för gång i is med eget framdrivningsmaskineri kan ta sig fram under mycket lätta isförhållanden,

6) till isklass III fartyg som inte hör till någon av isklasserna i 1—5 punkten.

4 §

Isklassbestämmelser och motsvarighetsförteckning

Sjöfartsverket utfärdar närmare bestämmelser om de krav som gäller fartygs konstruktion, maskineffekt och övriga isgångsegenskaper och om metoder för bestämmande av isklass samt om skillnaderna mellan de olika isklasserna.

Sjöfartsverket fastställer en förteckning över finska isklasser som motsvarar godkända klassificeringssällskaps klassbeteckningar och utfärdar närmare föreskrifter i ärendet.

5 §

Godkännande av isklass som bestämts genom alternativt förfarande

Sjöfartsverket kan godkänna att ett fartygs isklass bestäms på annat än i 4 § 1 mom. avsett sätt, om fartyget är så konstruerat att dess isgångsförmåga motsvarar isgångsförmågan hos ett fartyg i samma isklass.

6 §

Godkännande av bestämmelserna i Europeiska unionens medlemsstater, Turkiet och stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Ett fartyg som har godkänts enligt isklassbestämmelserna i en annan medlemsstat i Europeiska unionen, i Turkiet eller i en stat som hör till Europeiska frihandelssammanslutningen och som är part i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet likställs med fartyg som uppfyller de isklassbestämmelser som Sjöfartsverket har utfärdat med stöd av 4 § 1 mom., förutsatt att fartyget är lika säkert som ett fartyg som uppfyller isklassbestämmelserna i Finland.

7 §

Bestämmande och fastställande av isklass

Ett fartygs isklass bestäms på basis av den klassbeteckning som ett godkänt klassificeringssällskap utfärdat för fartyget och den motsvarighetsförteckning som fastställts av Sjöfartsverket med stöd av 4 § 2 mom. Sjöfartsverket gör på basis av redarens anmälan en anteckning om fartygets isklass i sitt isklassregister.

Om ett fartyg saknar klassbeteckning utfärdat av ett godkänt klassificeringssällskap, fastställer Sjöfartsverket fartygets isklass på redarens ansökan med hjälp av den metod som avses i 4 § 1 mom. eller 5 § eller i överensstämmelse med isklassbestämmelserna i en stat som avses i 6 §. Redaren skall ge Sjöfartsverket de uppgifter och utredningar som behövs för fastställande av isklass. Sjöfartsverket utfärdar närmare föreskrifter om de uppgifter och utredningar som behövs. Sjöfartsverket gör en anteckning om isklass i sitt isklassregister.

Anteckningen om ett fartygs isklass i isklassregistret är i kraft så länge fartygets klassbeteckning eller de omständigheter som utgör grund för fastställande av isklassen inte förändras. Om fartygets klassbeteckning eller de omständigheter som utgör grund för fastställande av fartygets isklass förändras, skall redaren underrätta Sjöfartsverket, som gör en anteckning om fartygets nya isklass i isklassregistret eller vid behov fastställer en ny isklass för fartyget med stöd av 2 mom. och gör en anteckning om det i isklassregistret.

8 §

Isklass som avviker från isklassbestämmelserna

Om det finns grundad anledning att misstänka att ett fartygs isklass eller isgångsegenskaper väsentligt avviker från vad som förutsätts i de bestämmelser som nämns i 4 §, kan Sjöfartsverket för bestämmande av fartygets isklass begära tilläggsuppgifter och utredningar eller göra en inspektion på fartyget och på basis av uppgifterna och

utredningarna eller resultatet av inspektionen bestämma fartygets isklass. Inspektionsrätten gäller dock inte hemfridskyddade utrymmen.

Redaren skall utan dröjsmål tillställa Sjöfartsverket de uppgifter och utredningar som avses i 1 mom.

9 §

Återkallande av isklass och fastställande av ny isklass

Om ett fartyg har skadats eller konstruktionens skick av någon annan orsak har blivit sämre, skall Sjöfartsverket vid behov återkalla den isklass som fastställts för fartyget och fastställa en ny lägre isklass som motsvarar fartygets förmåga att gå i is och konstruktionens skick.

Redaren skall till Sjöfartsverket anmäla en isskada eller en annan skada som försämrar fartygets skick.

10 §

Isbrytarassistans

Sjöfartsverket sörjer för tillgången till isbrytarassistans på finskt vattenområde då isförhållandena kräver det. Assistansen omfattar de hamnar som Sjöfartsverket utsett till vinterhamnar och andra platser som Sjöfartsverket bestämmer särskilt. I hamnområdena svarar respektive hamn för assistansen.

Sjöfartsverket sörjer för tillgången till isbrytarassistans även utanför finskt vattenområde, om assistans till eller från finska hamnar behövs för att trygga Finlands utrikeshandel eller om den baserar sig på ett samarbetsavtal med en annan stat.

Sjöfartsverket kan av säkerhetsskäl eller på grund av prioriteringar i trafiken begränsa isbrytarassistansen i fråga om ett område eller en hamn. Sjöfartsverket beslutar om begränsningar i assistansen utgående från väderleks- och isförhållandena samt fartygets isklass och dödvikt. Sjöfartsverket kan även beakta fartygets maskineffekt och den lastmängd fartyget transporterar, om särskilt svåra isförhållanden kräver det.

Sjöfartsverket kan på ansökan i enskilda fall bevilja ett fartyg rätt till isbrytarassistans

till en hamn eller ett område till vilka assistansen har begränsats enligt 3 mom., om

- 1) isförhållandena tillfälligt är lättare,
- 2) det är fråga om en specialtransport, bränskande fall av energiförsörjning eller risk för att produktionen i en fabrik kan stanna upp, eller
- 3) fartyget i övrigt vore berättigat till assistans men dess dödvikt ligger högst fem procent under föreskriven dödvikt.

11 §

Avgifter för beslut

För fastställande av ett fartygs isklass tas avgift ut så som föreskrivs i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992).

12 §

Ändringssökande

Ändring i beslut som Sjöfartsverket har fattat med stöd av denna lag kan sökas på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Ändring i avgift som tas ut när Sjöfartsverket fastställt isklass kan sökas enligt 11 b § i lagen om grunderna för avgifter till staten.

13 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006. Genom denna lag upphävs 9 och 67 § i förordningen av den 17 april 1924 angående handelsfartyg (103/1924), av dem 9 § sådan den lyder i förordning 28/1973.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

14 §

Övergångsbestämmelse

De isklassintyg som utfärdats med stöd av 14 § i lagen om farledsavgift (708/2002) före

5064

Nr 1121

denna lags ikraftträdande gäller till dess att Sjöfartsverket, dock senast till den 31 december 2006.
fartygets isklass med stöd av denna lag har
antecknats i det isklassregister som förs av

Helsingfors den 22 december 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunikationsminister *Susanna Huovinen*

Nr 1122

L a g
om farledsavgift

Given i Helsingfors den 22 december 2005

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

För fartyg som bedriver handelssjöfart på finskt vattenområde skall betalas farledsavgift till staten enligt vad som bestäms i denna lag.

Denna lag tillämpas inte på fartyg

- 1) som används enbart i insjötrafik,
- 2) som på väg från en utländsk hamn till en annan passerar genom finskt vattenområde utan att anlöpa någon finsk hamn,
- 3) som anländer till och lämnar Finland genom Saima kanal utan att anlöpa någon hamn vid Finlands kust,
- 4) vars nettodräktighet understiger 300 och som är kryssningsfartyg enligt definitionen i 2 § 3 punkten eller lastfartyg enligt definitionen i 2 § 4 punkten, eller
- 5) vars nettodräktighet understiger 600 och som är passagerarfartyg enligt definitionen i 2 § 1 punkten.

2 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *passagerarfartyg* fartyg som kan transportera minst 120 passagerare, men som inte är ett kryssningsfartyg eller ett höghastighetsfartyg,

2) *höghastighetsfartyg* höghastighetsfartyg enligt kapitel X i bilagan till 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss (FördrS 11/1981),

3) *kryssningsfartyg* fartyg som kan transportera fler än 12 passagerare, bedriver kryssningstrafik och som inte tar eller lossar last med undantag för bränsle och proviant för eget behov när det besöker Finland; med kryssningstrafik avses sjöresor under vilka ett fartyg, som inte är i reguljär linjetrafik, under samma resa anlöper en hamn i Finland och dessutom minst två hamnar i utlandet,

4) *lastfartyg* andra än i 1—3 punkten definierade fartyg,

5) *nettodräktighet* den i fartygets mätbrev angivna nettodräktighet som har fastställts

enligt formeln i bilaga I till 1969 års internationella skeppsmätningkonvention (FördrS 31/1982),

6) *handelssjöfart* med fartyg bedriven verksamhet i förtjänstsyfte, såsom transport av last och passagerare, bogsering, isbrytning, fångst samt räddningsverksamhet och assistans,

7) *redare* fartygets ägare, den som hyr fartyget eller någon som har faktisk bestämmanderätt i frågor som gäller trafiken med fartyget,

8) *isklass* isklasserna I A Super, I A, I B, I C, II och III, vilka definieras i lagen om fartygs isklasser och isbrytarassistans (1121/2005),

9) *dödvikt* dödvikt enligt definitionen i regel 3 i kapitel II-2 i 1974 års internationella konvention om säkerheten för människoliv till sjöss (FördrS 11/1981).

3 §

Behöriga myndigheter

Tullverket svarar för debiteringen av farledsavgiften och för tillsynen över debiteringen. Tullstyrelsen beslutar om tullverkets interna fördelning av befogenheter och uppgifter.

Sjöfartsverket skall utan hinder av sekretessbestämmelserna ge tullmyndigheterna uppgifter, utredningar och utlåtanden samt annat material som behövs för tillämpningen av denna lag. Sjöfartsverket skall vid behov ge tullmyndigheterna även annan handräckning.

4 §

Avgiftsskyldig

Redaren och ett av tullmyndigheten godkänt, i Finland bosatt ombud för redaren är solidariskt ansvariga för betalning av farledsavgiften. En redare som är etablerad utomlands skall ha ett av tullmyndigheten godkänt, i Finland bosatt ombud.

2 kap.

Grunder för farledsavgiften

5 §

Farledsavgift

Farledsavgift skall betalas när ett fartyg anländer till Finland från utlandet eller från en finsk hamn till en finsk hamn.

Om ett fartyg under samma resa lossar den last det fört med sig från utlandet eller avlämnar passagerare som det fört med sig från utlandet i flera än en finsk hamn eller tar last som det för med sig till utlandet eller tar passagerare från flera än en finsk hamn, betalas farledsavgift endast en gång.

Om ett fartyg under samma resa mellan lastningar i Finland av lastnings- eller stuvningstekniska skäl anlöper en utländsk hamn för att fylla på sin last, betalas farledsavgift endast en gång.

Farledsavgift skall inte betalas för fartyg som av tvingande skäl enbart för inhämtande av order för vidare resa eller för iståndsättning eller undersökning av behovet av iståndsättning av fartyget eller för att ta bränsle anlöper en finsk hamn utan att lossa eller ta last eller avlämna eller ta passagerare.

6 §

Farledsavgiftens pris per enhet

Farledsavgiftens pris per enhet för lastfartyg och passagerarfartyg fastställs enligt fartygets isklass som följer:

Isklass	Lastfartyg Pris per enhet (euro)	Passagerarfartyg Pris per enhet (euro)
I A Super	1,340	0,902
I A	2,500	1,776
I B, I C	4,885	2,959
II, III	7,100	5,048

Priset per enhet för kryssningsfartyg är 1,060 euro, priset per enhet för höghastighetsfartyg 6,404 euro och priset per enhet för fartyg utan eget framdrivningsmaskineri 3,559 euro.

7 §

Avgiftsbelopp

Den farledsavgift som betalas för lastfartyg och passagerarfartyg fås genom att fartygets nettodräktighet multipliceras med det pris per enhet för farledsavgiften som anges i 6 § 1 mom. Om ett lastfartygs nettodräktighet överstiger 25 000, multipliceras den överstigande andelen av nettodräktigheten dock med ett tal som är hälften av det pris per enhet som anges i 6 § 1 mom.

Den farledsavgift som betalas för kryssningsfartyg och höghastighetsfartyg fås genom att fartygets nettodräktighet multipliceras med det pris per enhet som anges i 6 § 2 mom.

8 §

Farledsavgiftens maximibelopp per fartygsanlöp

Farledsavgiften är högst 109 000 euro. Farledsavgiften för passagerarfartyg är dock högst 34 000 euro och för kryssningsfartyg högst 45 000 euro.

9 §

Fastställande av nettodräktighet

Om ett fartyg inte har något mätbrev, om den dräktighet som anges i mätbrevet inte motsvarar fartygets faktiska dräktighet eller om fartyget enligt gällande mättningsregler för fartyg inte är berättigat att använda den nettodräktighet som anges i mätbrevet, fastställer Sjöfartsverket den nettodräktighet för fartyget som används vid uträknandet av farledsavgiften i enlighet med gällande mättningsregler för fartyg.

3 kap.

Avgiftsfrihet och nedsatt farledsavgift

10 §

Farledsavgifternas årliga maximibelopp och tilläggsavgift

När för ett passagerarfartyg eller höghastighetsfartyg har betalats 30 farledsavgifter och

för ett lastfartyg 10 farledsavgifter, är fartyget befriat från ytterligare farledsavgifter under kalenderåret i fråga.

Om de omständigheter som inverkar på farledsavgiftens storlek förändras under kalenderåret så att den farledsavgift som avses i 7 § stiger, skall för fartyget i farledsavgift betalas ett tillägg. I farledsavgift skall då för ett kalenderår betalas ett belopp som motsvarar de 30 högsta farledsavgifterna som för ett kalenderår bestäms för ett passagerarfartyg och ett höghastighetsfartyg och på motsvarande sätt de 10 högsta avgifterna för ett lastfartyg.

11 §

Nedsatt farledsavgift enligt lastningskapacitetens utnyttjandegrad

Farledsavgiften för ett lastfartyg betalas nedsatt med 75 procent, om lastningskapacitetens utnyttjandegrad är högst 15 procent och nedsatt med 50 procent, om lastningskapacitetens utnyttjandegrad är över 15 men högst 30 procent.

Lastningskapacitetens utnyttjandegrad fås genom att det tal som anger den sammanlagda mängd last som förts in till Finland och ut från Finland uttryckt i metriska ton jämförs med ett tal som är 90 procent av fartygets dödvikt.

12 §

Nedsatt farledsavgift på andra grunder

Farledsavgiften för ett lastfartyg betalas nedsatt med 50 procent, om fartyget i samband med en färd till Saima kanal samtidigt för med sig last från utlandet till en hamn vid Finlands kust eller om fartyget i samband med en färd till Saima kanal samtidigt för last till utlandet från en hamn vid Finlands kust.

Farledsavgiften för ett lastfartyg betalas nedsatt med 75 procent, om fartyget för med sig sådan last från utlandet som av tvingande skäl som hänför sig till fartygets storlek måste transporteras från ankomsthavnen vidare till en annan finsk hamn med andra fartyg.

Farledsavgiften för ett lastfartyg som i finsk hamn tar för utförelse avsett transitogods

betalas nedsatt med 50 procent, om fartygets hela last är last i transitotrafik.

4 kap.

Anmälningsplikt för samt fastställande och uttagande av farledsavgift

13 §

Farledsavgiftsanmälan

Den avgiftsskyldige skall för fastställande av farledsavgift lämna en anmälan till tullmyndigheterna. I farledsavgiftsanmälan skall finnas de uppgifter som behövs för bestämmande av avgiften.

När ett fartyg anländer från utlandet till Finland skall farledsavgiftsanmälan lämnas till den tullanstalt där fartyget inkareras.

När ett fartyg går i inrikesfart skall farledsavgiftsanmälan lämnas till den tullanstalt inom vars verksamhetsområde den hamn fartyget anlöper är belägen.

Farledsavgiftsanmälan kan också lämnas i elektronisk form eller i annan för automatisk databehandling lämplig form. Tullstyrelsen kan utfärda närmare föreskrifter om innehållet i och formen för farledsavgiftsanmälan samt om anmälningsförfarandet.

14 §

Betalning av farledsavgift

Om inte något annat föreskrivs i denna lag tillämpas på betalning av farledsavgift vad som i tullagen (1466/1994) bestäms om betalning av tull.

15 §

Betalning av farledsavgift i förskott

De farledsavgifter som avses i 10 § 1 mom. kan betalas på en gång i förskott.

16 §

Debitering av farledsavgift enligt uppskattning

Om den avgiftsskyldige inte lämnat avgiftsanmälan som avses i 13 § eller om

anmälan är bristfällig, skall tullmyndigheten uppmana den avgiftsskyldige att inom en bestämd tid vid hot om debitering enligt uppskattning lämna farledsavgiftsanmälan eller komplettera den bristfälliga anmälingen.

I det fall att avgiftsanmälan trots uppmaning inte har lämnats eller farledsavgiften inte ens efter komplettering av anmälan kan tas ut på basis av den, skall debiteringen verkställas enligt uppskattning. I betalningsbeslutet skall då anges grunderna för uppskattningen.

Innan debitering verkställs enligt uppskattning skall den avgiftsskyldige ges tillfälle att bli hörd.

17 §

Avgiftshöjning

Farledsavgiften kan höjas

1) med högst 30 procent, om den avgiftsskyldige har lämnat bristfälliga eller oriktiga uppgifter för fastställande av farledsavgiften eller helt eller delvis försummat sin anmälningsplikt, eller

2) med högst 50 procent, om den avgiftsskyldige för fastställande av farledsavgiften uppsåtligen eller av grov vårdslöshet har lämnat en bristfällig, vilseledande eller oriktig anmälan eller annan uppgift eller handling, underlåtit att lämna uppgifter för fastställande av farledsavgift eller annars försummat sin skyldighet att lämna uppgifter och förfarandet har varit ägnat att medföra att den avgiftsskyldige skulle ha kunnat undgå farledsavgift.

Om ett förfarande som avses i 1 mom. 2 punkten med beaktande av den fördel som kunnat fås därav och andra omständigheter som inverkar på ärendet skall anses som grovt, skall farledsavgiften höjas med minst 50 och högst 100 procent.

18 §

Felavgift

Om någon farledsavgift inte påförs i en situation som avses i 17 § 1 mom. eller om avgiftsbeloppet är obetydligt och avgiftshöjning inte har påförts, kan i felavgift uppbäras minst 10 och högst 2 500 euro.

Vid fastställande av felavgiftens storlek beaktas hur klandervärt förfarandet varit, om

det har upprepats och andra med dessa jämförliga omständigheter.

5 kap.

Avgiftsrättelse till avgiftstagarens fördel samt efterdebitering

19 §

Rättelse till avgiftstagarens fördel

Har farledsavgiften eller en del av den på grund av ett räknefel eller ett därmed jämförbart misstag eller på grund av att tullmyndigheten till någon del inte har prövat saken inte blivit påförd eller återburits till ett för högt belopp utan att den avgiftsskyldige har orsakat det, skall tullmyndigheten, om ärendet inte annars är anhängigt eller har avgjorts genom beslut med anledning av besvär, rätta sitt beslut.

Rättelse skall göras inom ett år från ingången av kalenderåret efter det under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller med stöd av den avgiftsskyldiges anmälan borde ha fastställts.

20 §

Efterdebitering

Har farledsavgiften blivit helt eller delvis opåförd på grund av att den avgiftsskyldige helt eller delvis har försummat sin anmälningsplikt eller för påförande av avgift inlämnat bristfällig, vilseledande eller oriktig anmälan eller annan uppgift eller handling, eller har farledsavgiften av nämnda skäl återburits till ett för högt belopp, skall tullmyndigheten ålägga den avgiftsskyldige att betala den farledsavgift som inte påförts.

Efterdebitering skall verkställas inom tre år från ingången av kalenderåret efter det under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller borde ha fastställts.

Om ett av tullmyndigheten godkänt, i Finland bosatt ombud för redaren inte visste eller borde ha vetat att den anmälan, handling eller annan uppgift som lämnats för fastställande av farledsavgiften är bristfällig, vilse-

ledande eller oriktig, skall ett sådant ombud efterdebiteras inom aderton månader från det att fordran uppstod.

21 §

Hörande av avgiftsskyldig

Innan rättelse till avgiftstagarens fördel och debitering av farledsavgift i efterskott verkställs skall den avgiftsskyldige ges tillfälle att bli hörd.

6 kap.

Rättsmedel

22 §

Förhandsavgörande

Är saken av synnerlig vikt för sökanden, kan Tullstyrelsen på ansökan meddela förhandsavgörande om hur bestämmelserna om farledsavgift skall tillämpas. Förhandsavgörande meddelas dock inte om frågor som gäller fartygs isklass eller nettodräktighet och inte heller om beloppet av farledsavgift.

I ansökan skall den fråga specificeras i vilken förhandsavgörande söks och läggas fram den utredning som behövs för avgörande av ärendet.

Förhandsavgörande meddelas för viss tid. Ett förhandsavgörande som vunnit laga kraft skall på sökandens yrkande iakttas som bindande så som anges i förhandsavgörandet.

Ärenden som gäller förhandsavgörande skall behandlas skyndsamt.

23 §

Nedsättning av och anstånd med avgift

Om det med hänsyn till omständigheterna vore uppenbart oskäligt att ta ut farledsavgiften till fullt belopp, kan Tullstyrelsen på ansökan nedsätta eller helt och hållet avlyfta sådana farledsavgifter, avgiftstillägg, förseningsräntor eller räntor med anledning av anstånd som betalats eller skall betalas.

Om det med hänsyn till omständigheterna vore uppenbart oskäligt att ta ut farledsavgiften till fullt belopp, kan Tullstyrelsen på

ansökan bevilja anstånd med betalning av farledsavgiften. Anstånd beviljas på villkor att en säkerhet motsvarande anståndsbeloppet ställs för betalningen. Anstånd kan dock beviljas utan krav på säkerhet om anståndsbeloppet är ringa eller anståndstiden är kort. På farledsavgift för vilken beviljats anstånd tas för anståndstiden ut ränta som motsvarar den i 12 § i räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga förhöjd med sju procentenheter, sammanlagt dock minst 3 euro. Anstånd kan emellertid beviljas utan ränta om det finns synnerligen vägande skälighetsskäl till det.

24 §

Rättelse till den avgiftsskyldiges fördel

Om tullmyndigheten med anledning av rättelseyrkande eller besvär eller av annan orsak konstaterar att farledsavgift har fastställts till ett för högt belopp eller återburits till för lågt belopp, skall den rätta sitt beslut, om inte ärendet har avgjorts genom beslut med anledning av besvär.

Rättelse kan göras inom tre år från ingången av kalenderåret efter det under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller även senare på grundval av skriftligt yrkande som gjorts inom nämnda tid.

25 §

Ändringsökande

Ändring i beslut som gäller farledsavgift eller återbäring av farledsavgift eller i andra beslut av tullmyndigheten som meddelats med stöd av denna lag får sökas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol. I beslut genom vilket det har bestämts att förhandsavgörande inte meddelas får ändring dock inte sökas genom besvär. Besvär rätt på statens vägnar över ett tulldistrikts beslut har tullombudet vid tulldistriktet och över Tullstyrelsens beslut tullombudet vid Tullstyrelsen. Ändring skall sökas skriftligen och besvärsskriften skall inom besvärstiden ges in till den myndighet vars beslut överklagas.

Besvärstiden är tre år från ingången av kalenderåret efter det år då farledsavgiften fastställdes eller återbars, dock alltid minst 60 dagar från delfäendet av beslutet. När besvär anförs över beslut om något annat än fastställande av farledsavgift är besvärstiden 30 dagar från delfäendet av beslutet. För tullombudet är besvärstiden 30 dagar från det att beslutet fattades.

I beslut som Sjöfartsverket har fattat med stöd av 9 § söks ändring på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

26 §

Anförande av besvär hos högsta förvaltningsdomstolen

Ändring i förvaltningsdomstolens beslut får sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen, om domstolen beviljar besvärstillstånd. Besvärstillstånd kan beviljas

1) om det för lagens tillämpning i andra liknande fall eller för en enhetlig rättspraxis är av vikt att ärendet avgörs av högsta förvaltningsdomstolen,

2) om det på grund av ett uppenbart fel som inträffat i ärendet finns särskilda skäl för högsta förvaltningsdomstolen att avgöra ärendet, eller

3) om det föreligger vägande ekonomiska eller andra skäl att bevilja besvärstillstånd.

Besvär skall anföras inom 60 dagar från delfäendet av förvaltningsdomstolens beslut. Besvärsskriften skall inom besvärstiden ges in till högsta förvaltningsdomstolen eller Helsingfors förvaltningsdomstol. Besvär rätt på statens vägnar har tullombudet vid Tullstyrelsen.

Om inte något annat bestäms i denna lag gäller beträffande sökande av ändring i övrigt förvaltningsprocesslagen.

27 §

Betalning av farledsavgift oberoende av ändringsökande

Farledsavgift skall oavsett besvär betalas inom föreskriven tid.

28 §

Ränta på återbäring

Återbärs farledsavgift till följd av avgiftsrättelse eller besvär, betalas ränta på återbäringsbeloppet. Röntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § i räntelagen avsedda referensröntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga, minskad med två procentenheter. Röntan räknas från betalningsdagen.

Ränta betalas inte på återbäringsbelopp under 17 euro. Ränta på återbäring utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

7 kap.

Särskilda bestämmelser

29 §

Övriga bestämmelser som skall tillämpas vid debitering av farledsavgift

Om inte något annat föreskrivs i denna lag tillämpas på påföljder vid dröjsmål med betalning av farledsavgift vad som bestäms i lagen om skattetillägg och förseningsrönta (1556/1995). Vid uppbörd, debitering och återbärande av farledsavgift iaktas i tillämpliga delar vad som bestäms i lagen om skatteuppbörd (609/2005) eller med stöd av den.

Om inte något annat föreskrivs i denna lag tillämpas på indrivning av farledsavgift i utsokningsväg och säkerställande av indrivning av farledsavgifter vad som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsokningsväg (367/1961) samt lagen om säkerställande av indrivningen av skatter och avgifter (395/1973).

30 §

Minsta belopp som debiteras

Det minsta belopp som debiteras i farledsavgift är 10 euro.

31 §

Skyldighet att lämna uppgifter

Den avgiftsskyldige skall på begäran ge tullmyndigheten de uppgifter och handlingar som behövs för debitering av farledsavgift samt för tillsynen över och kontrollen av farledsavgift.

32 §

Kringgående av avgift

Har ett förhållande eller en åtgärd givits sådan rättslig form som inte motsvarar sakens egentliga natur eller syfte, skall farledsavgift debiteras som om den riktiga formen hade använts i saken.

33 §

Elektronisk delgivning

Ett beslut av tullmyndigheten kan även delges på elektronisk väg genom användning av de kontaktuppgifter för elektronisk kommunikation som den avgiftsskyldige har uppgett. Den avgiftsskyldige anses då ha fått del av beslutet den dag det elektroniska meddelandet skickades, om inte något annat visas.

34 §

Straffbestämmelse

Bestämmelser om straff för skattebedrägeri, grovt skattebedrägeri och lindrigt skattebedrägeri finns i 29 kap. 1—3 § i strafflagen (39/1889).

35 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.

Genom denna lag upphävs lagen av den 16 augusti 2002 om farledsavgift (708/2002) och statsrådets förordning av den 22 augusti 2002 om farledsavgift (719/2002).

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

36 §

Övergångsbestämmelser

På farledsavgifter vilkas grund uppkommit före denna lags ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

De föreskrifter som Sjöfartsverket utfärdat med stöd av 12 § 3 mom. i den upphävda lagen om farledsavgift och den förteckning som fastställts av Sjöfartsverket förblir i kraft tills något annat bestäms med stöd av lagen om fartygs isklasser och isbrytarassistans.

Helsingfors den 22 december 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunikationsminister *Susanna Huovinen*

Nr 1123

Statsrådets förordning**om ändring av 4 § i förordningen om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården**

Given i Helsingfors den 22 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från undervisningsministeriet, *ändras* i förordningen av den 22 december 1993 om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården (1435/1993) 4 §, sådan den lyder i förordning 1342/2002, som följer:

4 §

Utbildningen varar tre år om den fullgörs på heltid. En del av utbildningen kan fullgöras på deltid förutsatt att den totala utbildningstiden inte förkortas, målen för utbildningen uppnås och tjänstgöringen på deltid per vecka är minst 50 procent av tjänstgöring på heltid.

För att genomgå utbildningen skall läkaren

1) tjänstgöra i läkaruppgifter på heltid i minst nio månader vid en hälsovårdscentral som godkänts av utbildningsenheten,

2) tjänstgöra i läkaruppgifter på heltid i minst sex månader vid ett sjukhus som godkänts av utbildningsenheten,

3) delta regelbundet i utbildning på arbetsplatsen vid en verksamhetsenhet som avses i 1 och 2 punkten, samt

4) genomgå minst 16 timmars utbildning i kursform, som godkänts eller ordnas av utbildningsenheten och som gör läkaren förtrogen med hälsovårdsförvaltningen och socialskyddssystemet.

Av utbildningen kan högst sex månaders tjänstgöring fullgöras vid en annan på allmänläkaruppgifter inriktad inrättning eller enhet för hälso- och sjukvård som avses i 4 § 1 mom. i lagen om yrkesutbildade personer

inom hälso- och sjukvården (559/1994) och som godkänts av utbildningsenheten än de verksamhetsenheter som avses i 2 mom. 1 eller 2 punkten.

Som utbildning kan dessutom godkännas högst ett år av den praktiska undervisning som ingår i utbildningen för medicine licentiatexamen, när den praktiska undervisningen har erhållits vid ett sjukhus eller en hälsovårdscentral som godkänts av universitetet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006.

Denna förordning tillämpas på dem som inleder studier inom tilläggsutbildning för läkare inom primärvården den 1 januari 2006 eller därefter.

En läkare som har inlett sin utbildning enligt de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av förordningen kan övergå till att studera enligt denna förordning. Universitetet beslutar om övergångsarrangemangen och tillgodoräkandet av tidigare studier.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Helsingfors den 22 december 2005

Undervisningsminister *Antti Kalliomäki*Undervisningsråd *Marja-Liisa Niemi*

Nr 1124

Jord- och skogsbruksministeriets förordning**om kvoter för bidrag per tacka**

Given i Helsingfors den 22 december 2005

Jord- och skogsbruksministeriet har med stöd av 11 § i lagen av den 8 december 1994 om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik (1100/1994), sådan den lyder i lag 273/2003, beslutat:

1 §

Tillämpningsområde

Denna förordning tillämpas vid verkställighet av rådets förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitik och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001 samt den EG-lagstiftning som kompletterar nämnda förordning, till den del den gäller

- 1) största antal (kvot) individuella bidragsrätter för tackor (bidragsrätt),
- 2) överföring och tillfällig upplåtelse av bidragsrätter, samt
- 3) nationell reserv.

2 §

Behörig myndighet

För verkställigheten av denna förordning svarar jord- och skogsbruksministeriet samt arbetskrafts- och näringscentralerna. De uppgifter som enligt denna förordning ankommer på arbetskrafts- och näringscentralerna sköts på Åland av länsstyrelsen.

De ärenden som avses i 1 § 1 och 2 mom. handläggs av den arbetskrafts- och näringscentral inom vars verksamhetsområde driftscentrumet på producentens gårdsbruksenhet är beläget, eller om producenten har flera produktionsenheter av den arbetskrafts- och

näringscentral inom vars verksamhetsområde verksamheten huvudsakligen äger rum.

3 §

Ansökan om kvot

Ansökan om kvot skall tillställas den behöriga arbetskrafts- och näringscentralen inom den tidsfrist som sätts i jord- och skogsbruksministeriets årliga förordning om ansökningstider och ansökan om nationellt stöd till jordbruket och trädgårdsodlingen. Ansökan skall göras på en blankett eller en datautskrift som jord- och skogsbruksministeriet har fastställt och till den skall fogas de utredningar som nämns i blanketten.

4 §

Beviljande av kvot

För den producent som idkar eller inleder produktion av fårkött fastställs på ansökan en kvot. Kvoten fastställs separat för varje enskild producent och varje enskild medlem i en producentgrupp. För en och samma producent kan fastställas endast en kvot.

Vid ansökan om kvot och tilläggskvot beaktas vid fastställande av kvoterna det antal djur som ger rätt till bidrag per tacka och som producenten har innehaft då producenten lämnade in ansökan om fastställande av en kvot och för vilket producenten samma år som han ansöker om kvoten också ansöker om Europeiska gemenskapens bidrag per tacka.

Oberoende av vad som föreskrivs i 2 mom. kan bidragsrätter beviljas en producent som har gjort eller planerat att göra investeringar

för att inleda produktion av fårkött eller utvidga produktionen samt en producent vars kvot på grund av särskilda omständigheter inte motsvarar lägenhetens faktiska situation när det gäller produktionen av fårkött. När bidragsrätter beviljas skall i sådana fall dock beaktas vad som vid respektive tidpunkt bestäms om procenten för det årliga kvotutnyttjandet.

De investeringar eller planer för inledande av produktion eller utvidgning av produktionen som avses i 3 mom. skall visas genom en byggnadsplan, en plan för utökning av djurbeståndet, ett avtal om anskaffning av djur eller tillskottsmark eller på något annat sätt som den behöriga arbetskrafts- och näringscentralen godkänner.

5 §

Utnyttjande av kvoten

Producenten skall varje kalenderår utnyttja minst 70 procent av de bidragsrätter som han innehar. Om producenten inte varje kalenderår utnyttjar den ovan nämnda procentsatsen av sina bidragsrätter, skall den del som inte använts skäras ned och överförs till den nationella reserven om det inte är frågan om vederbörligen motiverade särskilda omständigheter.

Med utnyttjande av kvot avses det antal bidrag per tacka från Europeiska gemenskapen som producenten kalenderårsvis ansöker om och som godkänns för betalning. Också tillfällig upplåtelse (uthyrning) av bidragsrätter betraktas som användning. Bidragsrättigheter som överförts eller tillfälligt upplåtits till en producent skall läggas till den kvot som fastställts för producenten. Samtidigt skall överförarens eller upplåtarens kvot sänkas med ett antal som motsvarar det antal bidragsrätter som överförts eller tillfälligt upplåtits samt återgått till den nationella reserven i samband med upplåtelsen.

Utnyttjandet av kvoten kontrolleras varje kalenderår. Under det år kvoten beviljats kontrolleras dock inte användningen av kvoten när det gäller producenter som har beviljats högst 20 bidragsrätter. En sådan producent skall använda minst 70 procent av bidragsrätterna under det ena av två på

varandra följande kalenderår. Om producenten inte under vardera av två på varandra följande kalenderåren använder minimiprocenten av sina bidragsrätter, överförs den del av bidragsrätterna som inte använts under det senare kalenderåret utan ersättning till den nationella reserven.

6 §

Överföring och tillfällig upplåtelse av bidragsrätter

Om en producent gör en bestående överföring av bidragsrätter utan att ägande- eller besittningsrätten till en gårdsbruksenhet överläts, överförs en procent av bidragsrätterna utan ersättning till den nationella reserven av bidragsrätter. Till den nationella reserven skall överföras minst en bidragsrätt.

Vid ändring av det största antalet gårds-specifika bidragsrätter beaktas endast heltal. Om det slutliga resultatet av kalkylerna är ett annat tal än ett heltal skall det närmaste heltalet beaktas. Om detta andra tal dock ligger precis mellan två heltal skall det större heltalet beaktas.

En producent kan tillfälligt upplåta en sådan del av bidragsrätterna som han inte själv använder. Bidragsrätterna som upplåtits tillfälligt övergår i sin helhet till mottagaren. Upplåtelsen skall omfatta minst en bidragsrätt.

En överföring eller tillfällig upplåtelse sker direkt från en producent till en annan. Den som överför eller upplåter bidragsrätter samt den som tar emot rätter skall tillsammans underrätta den behöriga arbetskrafts- och näringscentralen om överföringen eller den tillfälliga upplåtelsen.

Om inte kvoten överförs i form av arv, skall den anmälan som avses i 4 mom. göras inom 30 dagar och senast då tiden för inlämnande av ansökan om bidrag per tacka för kalenderåret i fråga löper ut.

7 §

Nationell reserv

Jord- och skogsbruksministeriet upprätthåller och administrerar en nationell reserv av

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

Nr 1124

bidragsrätter. Till den nationella reserven, som består av de bidragsrätter som inte fördelats bland producenter, fogas kvotminskningar och bidragsrätter som överförts till reserven i enlighet med andra bestämmelser av Europeiska gemenskapen.

Jord- och skogsbruksministeriet fördelar bidragsrätter ur den nationella reserven till arbetskrafts- och näringscentraler att fördelas vidare till producenter.

8 §

Kvotregister

För att jord- och skogsbruksministeriet skall kunna följa upp och övervaka kvoterna för ministeriet ett register över kvoterna för bidrag per tacka.

9 §

Getköttproduktion

Vad som i denna förordning bestäms om fårköttproduktion och kvoter för bidrag per tacka iakttas i tillämpliga delar också i fråga om getköttproduktion och kvoter för bidrag till getköttproducenter.

Helsingfors den 22 december 2005

Jord- och skogsbruksminister *Juha Korkeaoja*

10 §

Övervakning och straff

Om övervakning och straff föreskrivs i 2 kap. i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik (1100/1994).

11 §

Sökande av ändring

Om sökande av ändring i arbetskrafts- och näringscentralens och länsstyrelsens på Åland beslut föreskrivs i 10 § i lagen om förfarandet vid skötseln av stöduppgifter i fråga om landsbygdsnäringar (1336/1992).

12 §

Ikraftträdande och övergångsbestämmelse

Denna förordning träder i kraft den 28 december 2005.

Genom denna förordning upphävs jord- och skogsbruksministeriets förordning av den 30 december 2004 om kvoter för dikobidrag och bidrag per tacka (1395/2004).

Överinspektör Kaisa Sainio